

1

Andie Miller zat in de wachtkamer van de advocatenpraktijk van haar ex-man, gewapend met tien jaar aan ongewilde alimentatiecheques en een heleboel opgekropte woede. *Daarom ben ik hier nooit teruggekomen, dacht ze. Er is niets mis met opgekropte woede, zolang die maar opgekropt blijft.*

‘Mevrouw Miller?’

Andie keek met een ruk op en een sliert van haar haar zakte uit haar chignon. Ze stak hem weer vast met het speldje op haar achterhoofd terwijl Norths keurige, efficiënte secretaresse haar glimlachend aankeek tegen de achtergrond van het toepasselijke, victoriaanse interieur. Als die secretaresse ook een chignon had gehad, was die vast nooit uitgezakt. North was waarschijnlijk helemaal weg van haar.

‘Meneer Archer kan u nu ontvangen,’ zei de secretaresse.

‘Nou, dat is aardig van hem.’ Andie stond op, gaf een ruk aan de zoom van het enige colbertje dat ze bezat en vroeg zich toen af of ze vijandig had geklonken.

‘Hij is ook erg aardig,’ zei de secretaresse.

‘Helemaal niet.’ Andie liep met grote passen over het antieke vloerkleed naar de deur van Norths kantoor, trok die open voordat de secretaresse de kans kreeg en bleef staan.

North zat achter zijn notenhouten bureau, hij had kortgeknipt blond haar dat bijna wit leek in de zon die door het raam achter hem naar binnen viel. Zijn bril met het stalen montuur was weer op zijn neus onderuitgezakt, zijn

hemdsmouwen waren opgerold en lieten zijn onderarmen vrij – *Hij speelt kennelijk nog steeds squash*, dacht Andie – en zijn schouders waren nog altijd kaarsrecht terwijl hij de papieren die op het gepolijste bureaublad lagen bestudeerde. Hij zag er nog precies zo uit als tien jaar geleden, toen ze vlak voordat ze uit de stad vertrok met haar koffer tegen de deurpost was gebotst...

‘Mevrouw Miller is er,’ zei de secretaresse achter haar en hij keek op over het randje van zijn bril, waardoor de jaren ineens wegvielen en ze weer aan die eerste keer moest denken toen ze met bonzend hart in die blauwgrijze ogen had gestaard.

Het leek een eeuwigheid te duren voordat hij opstond. ‘Andromeda. Bedankt dat je bent gekomen.’

Ze liep het kantoor in, gunde hem een strakke glimlach over het massieve bureaublad, besloot dat het raar zou zijn om hem een hand te geven en ging zitten. ‘Ik heb jou gebeld, weet je nog? Bedankt dat je tijd voor me hebt.’

North ging zitten en zei: ‘Dank je wel, Kristin,’ tegen zijn secretaresse, die meteen wegliep.

‘Goed, de reden waarom ik belde...’ begon Andie, maar op hetzelfde moment zei hij: ‘Hoe gaat het met je moeder?’

O, dus we blijven beleefd. ‘Nog steeds zo gek als een deur. En met de jouwe?’

‘Lydia maakt het prima, dank je wel.’ Hij maakte een keurig stapeltje van de papieren op zijn bureau.

Er waren een boel uit de kluiten gewassen bomen gesneuveld voor dat bureau. Zijn moeder had ze waarschijnlijk zelf omgeknaagd en ze met haar nagels in planken gezaagd, voordat ze met haar tong het houtsnijwerk had verzorgd.

‘Ik zal zeggen dat je naar haar hebt gevraagd.’

‘Dat zal ze enig vinden. En doe Southie dan ook maar de groeten.’ Andie maakte haar tas open, pakte de stapel alimentatiecheques en legde ze op het bureau. ‘Ik ben gekomen om je die terug te geven.’

North wierp een korte blik op de cheques, waarbij de scherpe trekken van zijn gezicht overschaduwde werden door het tegenlicht van het raam.

Zeg iets, dacht ze en toen hij bleef zwijgen, zei ze: ‘Ze zijn er allemaal, honderdnegentien stuks. Van november 1982 tot vorige maand.’

Op zijn gezicht stond zoals gewoonlijk niets te lezen. ‘Waarom?’

‘Omdat ze een schakel tussen ons vormen. We hebben tien jaar lang geen woord gewisseld, maar desondanks stuurde je me iedere maand een cheque terwijl je heel goed wist dat ik geen alimentatie wilde. En dat betekent dat ik iedere maand per post een envelop krijg, die me erop wijst dat ik met jou getrouwd ben geweest. En iedere maand heb ik geweigerd ze te innen, het is net alsof we elkaar op straat toeknikken. Of zoiets. We hebben nog steeds contact.’

‘Nauwelijks.’ North keek naar de stapel. ‘Waarom nu?’

‘Ik ga trouwen.’

Ze zag hoe hij verstarde en het bleef stil tot ze zei: ‘North?’

‘Gefeliciteerd. Wie is de geluksvogel?’

‘Will Spenser,’ zei Andie, die bijna zeker wist dat North hem niet zou kennen.

‘De schrijver?’

‘Hij is een geweldige vent.’ Ze dacht aan Will, lang, blond en hartelijk. Het tegendeel van North: hij vergat nooit dat zij er was. ‘Ik ben aan een geregeld bestaan toe, dus wil ik

een streep zetten onder mijn oude leven.' Ze knikte naar de cheques. 'Vandaar dat ik je die terug wil geven. Stuur alsjeblieft geen nieuwe meer.'

Het duurde even voordat hij knikte. 'Natuurlijk niet. Gefeliciteerd. De familie zal jullie een cadeau willen sturen.' Hij trok zijn aantekenblok naar zich toe. 'Heb je al een ondertrouwadres?'

'Nee, dat heb ik niet,' zei Andie geërgerd. 'Technisch gesproken ben ik nog niet eens verloofd. Hij heeft me ten huwelijk gevraagd, maar ik moest jou eerst die cheques teruggeven voordat ik ja kon zeggen.' Ze wist niet waarom ze had verwacht dat hij een reactie zou vertonen bij dat nieuws. Alsof hij nog steeds om haar gaf. Ze wist niet eens zeker of hij zich ook maar iets van haar vertrek had aangehouden.

'Juist. Bedankt dat je de cheques terug hebt gebracht.'

North legde de papieren op zijn bureau opnieuw recht en bleef toen een hele tijd neerkijken op het bovenste velletje, alsof hij het van begin tot eind doorlas. Waarschijnlijk was hij al vergeten dat ze hier was, want zijn werk was...

Hij keek op. 'Als je toch nog geen ja hebt gezegd, zou je misschien nog even kunnen wachten met het oppakken van je nieuwe leven.'

'Hè?'

'Ik heb een probleem waar jij me mee zou kunnen helpen. Het zou je hooguit een paar maanden kosten, misschien nog niet eens...'

'North, heb je wel gehoord wat ik zei?'

'...en we zouden je tienduizend dollar per maand betalen, plus onkosten, onderdak en kosten van levensonderhoud.'

Ze deed haar mond open om te protesteren, maar dacht toen:

Tienduizend dollar per maand?

Hij legde het dossier op zijn bureau opnieuw recht. ‘Theodore Archer, een achterneef van me, is twee jaar geleden overleden en heeft mij tot voogd van zijn twee kinderen benoemd.’

Tienduizend per maand. Er zat vast een addertje onder het gras. Daarna drong pas tot haar door wat hij daarna had gezegd. ‘Kinderen?’

‘Ik ben naar het zuiden gegaan om ze in hun ouderlijk huis op te zoeken, waar ze verzorgd werden door hun tante. Ze woonden daar sinds de geboorte van het kleine meisje, acht jaar geleden, samen met hun vader, hun grootmoeder en hun tante, maar de grootmoeder was al voor Theodore overleden.’

‘Naar het zuiden? Wonen ze niet in Ohio?’

‘Het huis ligt in een afgelegen streek in het zuiden van de staat. Het is een verlaten plekje, maar de kinderen leken het prima met hun tante te kunnen vinden, dus besloten we dat ze het beste daar bij haar konden blijven om hun leven zo min mogelijk te verstoren.’

En het jouwe zo min mogelijk te verstoren, dacht Andie.

North bleef even stil, alsof hij verwachtte dat ze dat hardop zou zeggen. Toen ze haar mond hield, ging hij verder. ‘Helaas is de tante in juni overleden. Daarna heb ik drie gouvernantes in dienst genomen, maar die hebben allemaal hun biezen gepakt.’

‘Veel sterfgevallen in de familie,’ zei Andie.

‘De moeder van de kinderen is bij de geboorte van het kleine meisje gestorven. De grootmoeder was in de zeventig toen ze een hartaanval kreeg. Theodore overleed bij

een verkeersongeval. De tante viel van een van de torens van het huis...'

'Wacht even. Heeft dat huis tórens?'

'Het is een heel oud huis,' zei North op een toon die duidelijk maakte dat hij geen zin had om over torens te praten. 'De kantelen zijn vergaan en ze leunde kennelijk tegen een verkeerde steen, waardoor ze in de slotgracht viel.'

'De slotgracht,' zei Andie. 'Is dat een grap?'

'Nee. Theodores betovergrootvader heeft het huis rond 1850 uit Engeland over laten komen. Ik weet niet waarom hij een slotgracht heeft laten graven. Waar het om gaat, is dat deze kinderen niemand meer hebben en dat ze daar eenzaam in de rimboe zitten met alleen een huishoudster om voor hen te zorgen. Als jij daar naartoe gaat, betaal ik je tienduizend per maand om ze... weer op de been te helpen.'

'Om ze op de been te helpen,' zei Andie. Tienduizend per maand was belachelijk, maar daarvan zou ze wel haar creditcard kunnen afbetalen. Tienduizend dollar zou betekenen dat ze geen schulden meer had als ze trouwde. Niet dat Will zich daar druk over maakte, maar het was beter om bevrijd en zonder zorgen met hem in het huwelijksbootje te stappen. 'Wat bedoel je daarmee?'

'De kinderen zijn... een beetje vreemd. We wilden ze in juni, na de dood van hun tante, hiernaartoe halen, maar het meisje werd stapelgek toen de nanny probeerde haar uit het huis weg te halen. De jongen werd begin augustus naar kostschool gestuurd, maar hij werd meteen weer naar huis gestuurd omdat hij vuurtjes stookte. Ik heb iemand nodig die erheen gaat om de kinderen weer tot rust te brengen en ervoor te zorgen dat ze hun toets halen,

zodat ze naar een openbare school kunnen als we ze in huis nemen.'

Andie schudde haar hoofd en er glipte opnieuw een lok haar uit haar chignon. 'Stapelgek en vuurtjes stoken,' zei ze, terwijl ze de piek terugstopte. 'North, ik ben lerares Engels op een middelbare school. Ik heb geen flauw idee wat ik met dat soort kinderen aan moet. Wat jij nodig hebt...'

'Wat ik nodig heb, is iemand die zich niets aantrekt van hoe het hoort,' zei hij, terwijl zijn ogen op haar hals rustten. 'Volgens mij zijn daarom al die gouvernantes de mist in gegaan. Ik heb iemand nodig die zonder ook maar met haar ogen te knippen voor een onconventionele aanpak kiest. Iemand die van aanpakken weet.' Hij keek haar recht aan. 'Ook al is ze geen volhouder.'

'Hé!' zei Andy.

'Ik zou het als een persoonlijke gunst beschouwen. Ik heb je nooit om iets gevraagd...'

'Je hebt om een scheiding gevraagd.' Zodra de woorden over haar lippen waren, wist ze dat ze een vergissing had gemaakt.

Hij wierp haar over zijn bril een geërgerde blik toe. 'Ik heb niet om een scheiding gevraagd.'

'Wel waar,' zei Andie, die nu niet meer terug kon. 'Je zei tegen me dat ik kennelijk ongelukkig was en dat je, als dat inderdaad zo was, het best zou begrijpen als ik wilde scheiden.'

'Iedere keer als ik me op de bovenste etage vertoonde, zette je "Any Day Now" op. Een duidelijker hint had je me niet kunnen geven.'

Dat hij zich ergerde, was mooi meegenomen, maar dat maakte haar niet minder boos. 'Er zijn mensen die proberen er iets aan te doen als hun vrouw niet gelukkig is.'

‘Dat heb ik ook gedaan. Ik stemde in met een scheiding. Je stond toch al op het punt om ervandoor te gaan. Moeten we dat nu allemaal weer oprakelen?’

‘Nee. Over die scheiding is alles al gezegd.’ En die woorden stonden in hun ziel gegrift. Hoewel... misschien alleen bij haar. North leek volkomen onaangedaan.

‘Ik begrijp best dat je op het punt staat een nieuw leven te beginnen,’ vervolgde hij. ‘Maar als je nog geen vaste plannen hebt, is er ook geen reden om daar nog een paar maanden mee te wachten. Dan kun je het geld gebruiken voor de bruiloft.’

‘Ik wil geen bruiloft, ik wil trouwen. Waarom wil je me tienduizend dollar per maand betalen om voor babysit te spelen? Dat heb je die gouvernantes ook niet gegeven. Het is gewoon belachelijk. Voor tienduizend per maand hoor je niet alleen een oppas voor je kinderen te krijgen, maar ook een hulp die je huis schoonhoudt, de was doet en de banden van je auto regelmatig verwisselt. En als ik jou was, zou ik ook nog eens iedere avond gepijpt willen worden. Dacht je nou echt dat ik niet in de gaten zou hebben dat je nog steeds probeert me onder de duim te houden?’ Ze schudde haar hoofd en de piek zakte opnieuw uit haar chignon. Ach, dat ding kon ook het heen en weer krijgen.

Hij bleef even doodstil zitten en zei toen: ‘Waarom heb je je haar zo strak naar achteren getrokken?’ Hij klonk even geërgerd als zij was.

‘Omdat het er professioneel uitziet.’

‘Niet als het steeds losschiet.’

‘Bedankt,’ zei Andie. ‘Maar dat gaat je geen bal aan. Tien-duizend is veel te veel. Je probeert nog steeds me af te kopen...’

‘Andromeda, ik vraag je om een gunst, een grote gunst, en volgens mij is het niet overdreven veel geld. We zijn niet met ruzie uit elkaar gegaan, dus ik snap niet waarom je nu zo vijandig doet.’

‘Ik doe niet vijandig,’ zei Andie, maar ze voegde er toen eerlijk aan toe: ‘Nou ja, vooruit, ik doe wel vijandig. Je hebt tien jaar geleden geen poot uitgestoken om ons huwelijk te redden, maar je stuurt wel iedere maand een cheque, waardoor ik weer aan je moet denken. Dat is passieve agressie. Of zoiets. Weet je hoe ik me jou het best herinner? Daar in die stoel, achter je bureau. Je zou toch denken dat ik me je het best naakt voor de geest kan halen, als je nagaat hoeveel tijd we in dat jaar samen tussen de lakens hebben doorgebracht. Maar nee, het is de manier waarop je me van achter al dat notenhout zat aan te staren, alsof je je afvroeg wie ik in vredesnaam was. Je hebt geen idee hoe vaak ik ernaar verlangd heb om dat verrekte bureau met een bijl te lijf te gaan, alleen maar om te zien of je me dán op zou merken.’

North keek stomverbaasd omlaag naar zijn bureau.

‘Je verstopt je erachter,’ zei Andie, die achteroverleunde omdat ze zich niet meer in hoofde te houden. ‘Je gebruikt het om te voorkomen dat je ergens emotioneel bij betrokken raakt.’

‘Ik gebruik het om op te schrijven.’

‘Je weet best wat ik bedoel. Het geeft je de kans om afstandelijk te zijn.’

‘Het geeft me de kans om dingen op te bergen. Je bent niet goed wijs.’

Andie keek hem nog even aan, zoals hij daar zat, star, beleefd en volslagen onaantastbaar. ‘Nee, het was geen goed

idee om hier terug te komen. Ik kan er maar beter vandoor gaan.’ Ze stond op.

‘Ze zei dat het spookt in dat huis,’ zei North. ‘Pardon?’

‘Die laatste nanny. Ze zei dat er geesten in het huis waren. Ik heb de plaatselijke politie gevraagd een onderzoek in te stellen om te zien of iemand de boel belazerde, maar ze hebben niets kunnen vinden. Volgens mij zijn het de kinderen, maar als ik weer zo’n nanny stuur als de vorige, zal zij ook de benen nemen. Ik heb iemand anders nodig, iemand met lef, iemand die onverwachte dingen aankan. Iemand zoals jij. En ik ken verder niemand die zo is, jij bent de enige.’ Plotseling was hij weer de oude North, hartelijk en oprecht, met dat vonkje in zijn ogen toen hij haar aankeek. ‘Het zijn maar kleine kinderen, Andie. Ik kan ze daar niet weghalen en ik kan ze daar niet laten zitten, en zolang moeder nog in Frankrijk is, kan ik niet lang genoeg weg van kantoor om uit te vissen wat er nou precies aan de hand is. En zelfs als dat wel zo was, dan weet ik helemaal niets van kinderen af. Ik heb jou nodig.’

Au. ‘Ik weet niet...’

‘Iedereen die hen na stond, is dood,’ zei North rustig. ‘Ze hebben iedereen verloren van wie ze ooit hebben gehouden.’

Klootzak, dacht Andie. ‘Ik heb geen maanden de tijd. Dat is belachelijk.’

North knikte. Hij leek kalm, maar ze was een jaar met hem getrouwd geweest, dus ze wist dat hij op het punt stond de genadeklap uit te delen. ‘Geef ze dan een maand. Je kunt een punt zetten achter ons, we hoeven niet met elkaar te praten, je kunt alles aan Kristin doorgeven. Verdorie, voor mijn part neem je je verloofde mee.’